

מעלת הקורבנות והטעם בהקרבתם

מדוע מותר ליטול את נפש החיים כדי לאוכלה?

וכך מרפאים את ההשאפות הרעות שמתחלות הנפש האנושית בהפק אשר בקצתה השני.¹² ומחתמת הענין הווה עצמו נצטווינו בשחיטתם כבש הפ██ח והואת דמו במצרים על הפתחים מבחוץ, לנ��וח עצמנו מאותן ההשאפות ולפרוסם הפכן, והחודרת הדעה שהמעשה אשר אתם חושבים אותו גורם משחתת הוא המצלל מן ההשחתה, וכפסח ה' על הפטחה ולא יתנו המשחת לבוא אל בתיכם לנגף.¹³ בשכר פרסום המשמעת¹⁴ וסלוק מה שהיה חמור ענייני עובדי עבודה וזהו. וזה הטעם בבחירת שלשת המינים הללו דוקא לקרבן, וכן גם על היהת המינים הללו ביתים¹⁵ ורבי

המציאות, ולא כמו שיש עובדי עבודה וריה שהן מקריבין האיות והדובים¹⁶ ובעליהם המדברים כמו שנזכר ב"טמطم". והואיל ורוב בני אדם אין להם יכולת להקריב בהמה, צוה שיתיא הקרבן גם מן העוף המצוי ביישור הארץ ישראל, והיוther טוב¹⁷, وكل להציגו, אףלו על התעוף, מקריב לחם אפיו באיטה מין שהיה מן המאהה הידועה באitem הומנים, או מאפה תנור או מאפה מתבחת או מאפה מרוחשת, וכי שתה עליו המאהה מקריב סלת¹⁸, וכל מי שקהה נכונות הללו נצטווינו להקריב אלו זהה למי שרצה. ואחר קר בר לו כי מין זה מן העבודה כלומר הקורבנות, אם לא נעשה לגמרי אין חטא עליינו כלל, אמר וכי תחול לנדר לא יהיה בר חטא.¹⁹

ולפי שלא היו עובדי עבודה וריה מקרים 30 לתוכם כי אם חמץ, ורבים²⁰ בהקרבתם המתויקים ומורהים²¹ קרבנותיהם בדבש כפי שפירוטם בספרים. שהוכרתני לך²², וכן לא נמצא בשם דבר מקרבוניותם מל' לפיכך הוזהיר יתעלה מהקריב כל שאר וכל דבש²³, וצוה בתדריות המלה, על כל קרבן תקריב מל' 24.

3 המצות אשר כלתם הקבוצה האחת עשרה הם אשר מנינום בשאר ספר עבודה ובספר קרבנות, וכבר הזוכרנו תועלתם באופן כללי.²⁵ ואנו עתה נחל לחת טעמי אחת מהן כפי שהgentנו.

ונאמר, כבר באלה התורה כפי תרגום אונקלוס כי הקבטים²⁶ המצרים היו עובדים מזל טלה,²⁷ ולפיכך היו אוסרים שחיטתת הצאן ומחטבים רועי הצאן, אמר הן נזבח את תועבת מצרים²⁸, ואמר כי תועבת מצרים כל רועה צאן.²⁹ וכן הי' כתות. מן ה"צאבה" עובדים לשדים.³⁰ וסוברים שהם מתודמים³¹ בצורת העזים, ולפיכך היו קוראים את השדים שעירים, ונפוצצה או שטה זו הרבה מאד בימי משה רבנו³², ולא יובחו עוד את זבחיהם לשעריהם וגווים³³, ולפיכך היו אוטם הכתות גם יוסרים אכילת העזים. אבל שחיטתת הבקר יתכל³⁴ שהיו מחטבים אותו רוב עובדי עבודה זורה, וכולם מכבדים את המין הזה מאד³⁵, ולפיכך 30 תמצא ההודים עד זמננו זה אינם שוחטים את הבקר כלל, ואיפלו בארץ שוחטין שאר מני בעלי חיים. וכך למחות עקבות ההשאפות הבלתי נכונות הללו נצטווינו להקריב אלו שלשת המינים דוקא מון המקנה, מן הבקר ומון הצאן תקריבו את קרבנכם³⁶, כדי שיתא המשעה אשר השבוחו שיא המרי, בו מתקרבים לפני ה', ובאותו המעשה מתכפרים החטאיהם,

אווה (גרכין)

חיקן ב' – פלגן א'

חיקן ב' – פלגן א'</

בביכל קדשו ויכול להקריב במקדש⁴ בין הנדר
הוא רוצה לגדור עצמו בנדר, אבל הוא מוסיף
פשע, שכבר גדרתו התורה באזהרותה המאירות
עיניהם.⁵ ועוד⁶.

(ק.) א' בן עזאי אומר לא נכתב
בלרבענות לא אל"ף למ"ד, ולא אל-לקם, אלא
ה' שלא ליתן מהחן פה לבעל הדין לחילוק⁷,
והדבר מובן על פי מושכל, כי הקרבנות היה
מנาง אצל כל הגויים לכוונות רוחנית מיויסודות
לאיזה צורות — ולא כן חלק ה' עם.

וזה כוונת
ההאמיר: — כי "ה" לא נקרא על אותן כות
מיוחד — כמו שמצוינו בשם "אלקים" על מלך
דיין — ריש על זה כל הכותות ועלית העילית
ובסיבת כל הנמצאים. לכן העם שעדין לא היה

נקי ללבם והרגשות המכובות הדמיונות —
כאשר מסכת זה החטא בעגל, לכון אמר פרעה "על
כן צעקים וכי נזוכה לאלהינו"⁸ (שמות ה,
ח). ואולם השוטרים — המופלגים בחכמתם —
את ההוור בדבריהם, לכון אמר להם "על כן אתם
אומרים נזוכה לה"⁹ (שמות ת. זל' 8 זל').

סדר גטויות נשמה

לכארה, הגענו לאפשרות של "החיה אשר תאכלו"¹⁰, שהוא היתר אכילתبشر
 כדי לקיים את הקשר בין האורגני לא-אורגני. וכך, היה אפשר לחשב שזו
 הצד הנורמלי והעיקרי שבנטלית נשמה בעלי-חיים, ומתוך-כך מתאפשרת גם
 הקרבתם על המזבח. לכארה, נטלית נשמה לצורך הקרבה קרבנות אינה דבר
 מובן כמו אכילתבשר לשם קיום הגוף. האדם נמצא בגוף, ועליז לאוכל כדי
 לקיים את הקשר שבין נשמה לנוף, ולכן לו לשמש בעבידותיהם לשם
 כך — ומתוך השוחר נשחת "אכילת המזבח". אבל, בפרשת שחוטי חזק מתברר,
 מאכילת החודוitis נשחת ש"ם בעבידותם שבבבליות פלא הפלאים של החדים,
 שההיפך הוא הנגן: שימושם בעבידותם היזורם קתנים שגמ להם יש חינויו¹¹.
 הփש התנוועה של הנמלה, כח שלחה, ההרגשה והחלה להברות ימינה או
 האיסור של שחוטי חזק מפני אור על כל ענן נשמה לשם אכילת
 בשם. אתה רוצה להשתמש בדם של בעלי-חיים? חס ושלום! כי הדם הוא
 הנפש¹². הינו נטלית נשמה של בעלי-חיים היא בדם, ואין שום היתר להשתמש בחינויו
 האלוהית הזאת. לכן כשאותה נטלית נשמה של בהמה או חיה, עליך לזרוק את
 הדם על המזבח — "זרוק הכהן את הדם על מזבח ד' פתח האל מועד"¹³.
 יש לזכור את נטלית הנשמה אל מזקו כל הנשמות. כשמקרים ונוטלים נשמות
 של יצור חי מתקן קישור אל מזקו החדים, יש כאן תקשות ושיקות הויתרת,
 ולכן יש היתר לכך; אבל אחרית, והוא רצח: רק מתקן קדשים של גביה יש
 מציאות חולין, אבל בשחוות חזק מתעכבות הדרכה זו מגבהת. "איש איש מבית
 ישראל... אשר ישחט מחוץ למגנה, ואל פתח את האל מועד לא הביאו... דם ייחסב
 לאיש ההוא דם שפך..."¹⁴. לכארה, המילים "דם שפך" הן מיתורת, אלא שיש
 כאן מין גערה ונזיפה: זכרו שאתה רוצח!¹⁵ טעות היא לחשב שמתוך החולין

B

במלחמות, שנסדו על דבר צדק ומטרת רומה
 להשתלמאות האדם, שלא חשב על גם בחק האדם.
 וככפי ערך ירידת ערך חי הבעל"ח מעורך חי האדם
 לא יחש ערך המס הלקוח מאמת לחזק מוסדי-גוף
 האדם, וככפי תוה'ק לישראל ניתנה הרשות רק במדת
 מצומצקת, כי לא נמית לאכלינו רק מספר בלתי
 נחש לעומת ריבוי הבע"ח. ומהם ג"כ אותן
 שרואים ביוור לקלט טוביה מהאדם, בע"ח
 הביתים, ובבע"ח הכלתי תלוים באדם צוותה תורה
 גם אחריו התייר לכסות דם¹⁶, להורות שיש בזה
 קצת על אלא שלא בא האדם למודה זו שנוכל
 לאסור אותם עליו¹⁷, דוגמת "לא דברה תורה אלא
 כנגד יצה"ר".¹⁸

ס. טבא ביעא מגולגלה כו' לבר מבושא.
 אם ה' איזה מככל שימלא מקום הבשר בהזונה היהת
 נחשבת טביחת בע"ח לאכול בשום לדבר בלתי הגון,
 כיוון שיוכל האדם להניח הבעל"ח בחיותם ולהחסיק
 מזונו הרואין לו מדברים זולתם. אמן כאשר באמת
 כח הזונה הנמצא בבשר לחות הגוף והנפש
 לא ימצא דוגמא שלהם בשום דבר אחר זולתי
 בע"ח, ע"כ חובה ישירה היא ג"כ לבע"ח להיות
 משלימים מס הרואין להם כפי הנחוץ להשתלמות
 האדם על חשבונם. שהרי ע"י עלייו מעתת האדם
 סופם שגם הם יתעללו, וכטוטב לאדם יחל גם טוכם¹⁹
 הם. והדבר דומה למספר האנשים הנופלים

C